

Nr 230.

Av herr **Lundberg**, om viss ändring av 12 § semesterlagen.

Treveckorssemestern för industriens och jordbrukets arbetare träder i år i tillämpning. Denna reform hälsas med tillfredsställelse av de berörda arbetargrupperna. Semesterlagens utformning i dess 12 paragraf, där det sägs, att "Överstiger semestertiden tolv dagar, må dock semestern förläggas till två skilda perioder, av vilka den ena utgör minst tolv dagar", medför att en del arbetsgivare kan, utan hänsyn till berättigade krav från arbetarna att få en odelad semester, splittra semestern för sina arbetare.

En sammanhängande semester är ur rekreations- och andra synpunkter så värdefull även för industriens och jordbrukets arbetare, att riksdagen genom en ändring av 12 paragrafen i semesterlagen bör understryka detsamma. En splittrad semester kan omöjliggöra verklig rekreation och avkoppling, fördyra resor och i övrigt medföra olägenheter för familjen.

Fackförbundsordförandena har i uttalanden givit till känna behovet och nödvändigheten av att en lagändring bör vidtagas. Svenska metallindustriarbetareförbundets ordförande säger: "Min bestämda uppfattning är att semestern av naturliga skäl skall förläggas till en sammanhängande period", ordföranden i Svenska träindustriarbetareförbundet framhåller, att "vi vill inte vara med om att den tredje semesterveckan plottras bort på fria lördagar, treveckorssemestern i ett sammanhang är den idealiska lösningen", och ordföranden i Svenska fabriksarbetareförbundet hävdar principiellt, "att industriarbetarna bör ges samma rätt till sammanhängande semesterledighet som andra samhällsgrupper. En uppdelning medför större kostnader och minskar samtidigt möjligheterna att vinna den effektiva avkoppling som eftersträvas. Lika otillfredsställande ter sig situationen om semestern utnyttjas till resor. Om man räknar bort några resdagar i vardera riktningen, så blir det inte mycket tid över till avkoppling på en tudelad semester."

12 paragrafens utformning i första stycket att "Semestern skall utgå i ett sammanhang, såframt icke överenskommelse om annan ordning träffas med arbetstagen", är tillräcklig för att arbetsmarknadens parter vid absolut nödvändiga undantag skall kunna vidtaga den jämkning, som kan erfordras med hänsyn till näringen. Den avmattning i högkonjunkturen som är skönjbar medför även, att den hänsyn

till knapphet på arbetskraft som förelåg, då lagändringen i april 1951 vidtogs, icke i dag är aktuell.

Med hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta, att det stycke i semesterlagens 12 paragraf som lyder: "Överstiger semestertiden tolv dagar, må dock semestern förläggas till två skilda perioder, av vilka den ena utgör minst tolv dagar", måtte utgå.

Stockholm den 27 januari 1953.

John Lundberg.
